

път до улицата. Предъ очитѣ му изведнажъ се ширна до базкрайностъ бѣлата равнина. Радко искаше да различи словетѣ на нивитѣ, но не можеше, толкова много снѣгъ бѣ навалѣлъ. Спомни си за магарешкитѣ тръни въ крайпѣтния изкопѣ. На лѣво ли бѣха или на дѣсно, той не можеше да опредѣли и затова трѣгна напосоки. Затѣна въ дебела прѣспа и докато се измъкне отъ нея, прѣститѣ на ржцетѣ му изстинаха. Мушна ги подъ кожухчето си и загледа предъ себе си. По едно време Радко дочу птичи гласове, дигна глава къмъ небето, но нищо не забеляза. Птичитѣ гласове се усилиха и толкова близо зацвѣрчаха, че

Радко се сепна и видѣ десетина кадѣнки да прелитатъ предъ него. Кадѣнкитѣ кацнаха на снѣга и веднага леко подхвръкнаха, намѣриха нѣколко незаснѣжени тръна и сърадостъ се налепиха върху сухитѣ имѣ, щръкнали стебла.

Радко измъкна ржце отъ кожухчето си, наведе глава, подкамбури се и задебна кадѣнкитѣ. Тѣ веднага го усѣтиха и хвръкнаха. Но една отъ шаренитѣ птички, вмѣсто да хвръкне, падна отъ магарешкия бодилъ върху снѣга. Радко, докато стигне до кадѣнката, три пѣти падѣ въ прѣспата. Съ замръзнали прѣсти, той прибра умрѣлата птичка и заразглежда разноцвѣтнитѣ ѣ перца. Скри я въ джеба си и трѣгна да гони другитѣ, живитѣ птички.

Снѣгътъ ставаше все по-дебелъ и Радко съ мжка вървѣше. Стана му студено на ржцетѣ, остри игли се забиха подъ ноктитѣ му, и на очитѣ му се показаха сълзи. Бѣше измръзналъ, а не се досѣщаше да се върне назадъ, въ топлата кѣща. Бѣлата равнина блестѣше, премрежваше погледа му и го зашеметяваше. Радко не знаеше кѣде се намира, струваше му се, че бащината му кѣща се е превърнала на кадѣнка и хвѣрчи изъ снѣга, губи се въ помръзналитѣ прегрѣдки на равнината.

— Радко, Радко! — разнесе се гласъ и замръзна въ снѣга.